

τούτων πόλεων ἦτον ἐπὶ Στράβωνος Λαοδικεία ἢ πρὸς Λύκῳ λεγομένη, περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνταῦθα, πόλις τῆς Λυδίας κατὰ Στέφανον, ἢ τῆς Καρίας κατὰ Πτολεμαῖον ἢ τῆς Φρυγίας κατὰ Στράβωνα, διότι ἐκεῖτο καὶ τὰ τὰ μεθόρια τῶν τριῶν τούτων ὁμόρων τῆς Μικράς Ἀσίας χωρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὅρια κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐσυγχύθησαν κατὰ καιροὺς ἐκ μεταβολῶν. Τὴν πόλιν ταύτην ἐκτίσεν ἐπ' ὀνόματι τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς Σρατονίκης, θυγατρὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος. Ὁ Στράβων λέγει τὴν θέσιν τῆς Λαοδικείας εὐσειστον διὰ τὸ πολὺ τρητόν, ὥς ὑπαρχει καὶ νῦν. ἔχει δὲ ἡ θέσις αὕτη πρὸς μὲν ἀνατολὰς τὸ βεῖθρον τοῦ Λύκου, ποταμοῦ εὐμεγέθους, χυνομένου εἰς τὸν Μαίανδρον, οὗσα ἐν μέσῳ δύο ἄλλων ποταμῶν, Ἀσωποῦ καὶ Κάπρου, ἀναφερομένων ὑπὸ τοῦ Πλίνιου, καὶ συμβαλλόντων εἰς τὸν Λύκον. Τὰ ποτάμια ταῦτα κατέρχονται ἀπὸ τὸν Κάδμον, ὅρος ὑπερκείμενος τῆς Λαοδικείας πρὸς δυσμὰς, ὡς καὶ ὁ παρέχει ἄλλος ποταμὸς Κάδμος, ὁμώνυμος τῷ ὄρει καὶ ὁ ἄλλος αὐτός.

Ἀγνοοῦμεν πότεν ἐλέγτο καὶ Διόσπολις κατὰ Πλίνιον ἢ Λαοδικεῖα ἴσως ἀπὸ λατρείας τοῦ Θεοῦ τούτου ἐπὶ τοῦ παρακειμένου ὄρους Κάδμου, διότι οἱ παλαιοὶ ἐσθελίζον νὰ τιμῶσι τὸν Δία, ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ὅπως πράττομεν ἡμεῖς σήμερον πρὸς τὸν προφήτην Ἠλὶν. Ἡ Λαοδικεῖα ἐλέγτο καὶ Ροῶς πρότερον, κατὰ τὸν αὐτὸν Πλίνιον, πιθανῶς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν λέγεται καὶ σήμερον Δεσιζλί, (ὅπερ ὀθωμανιστὶ σημαίνει θαλασσοῦδες), δηλονότι διὰ τὰ αὐτῷ βέοντα πολλὰ ὕδατα τῶν εἰρημένων τεσσάρων ποταμῶν Λύκου, Κάδμου, Κάπρου, καὶ Ἀσωποῦ. Περιπλέον ἡ γῆ πᾶσα τῆς Λαοδικείας λέγεται ὑψηλὸς, τοῦτέστι πλήρης ὕδατων φρεστέων ἀβαθῶν, ἃν καὶ τρυπηρὴν καὶ στρογγυλὴν, καὶ διὰ τοῦτο εὐσειστος, καθὼς προείπομεν.

Ὁ Στράβων λέγει, ὅτι ἡ Λαοδικεῖα κακωθεῖσα ἐκ πολιορκίας ἐπὶ Μιθριδάτου, ἐσρικύνθη καὶ ἀκολούθως ἢ τῆς χώρας ἀρετὴ καὶ τῶν πολιτῶν τινὲς εὐτυχῆσαντες, μεγάλην ἐποίησαν αὐτῇ. Αναφέρει δὲ καὶ τινὰ πλουσιώτατον πολίτην αὐτῆς. Ἰρωνίαν, ὅστις ἀφῆκεν εἰς τὸ κοινὸν δισχιλίων ταλάντων κληρονομίαν. στολίσας τὴν πόλιν καὶ δι' ἄλλων ἀφιερωμάτων. Ἐπὶ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἄλλοι δύο ἀξιόλογοι Λαοδικεῖς, Ζήνων ὁ ῥήτωρ καὶ Πολέμων, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ ἔπειτα γενόμενος βασιλεὺς ἐκείνων τῶν μερῶν. Ἐκ δὲ τῶν ἐπιγραφῶν ἔχομεν ἄλλα τινὰ ὀνόματα ἐπιφανῶν Λαοδικέων, οἷον Νικόστρατος, Λύκιος, Διοκλῆς, Μητροφίλος, κτλ. Ἀρμόζει δὲ, ὡς εἵπομεν καὶ ἄλλοτε, νὰ ἔχη πᾶς τόπος ἐκ νέου τὰ παλαιὰ κύρια ὀνόματα, ὅσα διεσώθησαν ἐξ ἱστορίας καὶ ἐπιγραφῶν, καθὼς καὶ τὰ τοπικά. Ἐκ τῶν ἐπι-

γραφῶν ὁμοίως βλέπομεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Λαοδικείᾳ καὶ γενεὰ ἐπίσημος τῶν Μονομαχιδῶν.

Ἡ πόλις αὕτη, μία οὖσα ἐκ τῶν πρώτων κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐκκλησιῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶχε μετέπειτα καὶ θρόνον Μητροπολίτου, ὅφ' ὃν ὑπετέλουν 16 ἐπίσκοποι κατὰ τὸν Μελέτιον. Σήμερον δὲ, ὡς ἔχουσα ὀλίγον χριστιανικὸν λαόν, ὑπάγεται ὑπὸ τὸν Φιλαδελφείας Μητροπολίτην.

Πιστεύεται, ὅτε ἡ Λαοδικεῖα κατεστράφη καὶ ἐγκατελείφθη ἔρημος ἐκ σεισμῶν. Τὰ δὲ ἔρειπια τῆς πόλεως ταύτης ἐπισκίασονται αἱ σοφοὶ περιηγηταὶ σωζόμενα κατὰ τὸ λεγόμενον ὀθωμανιστὶ Ἑσκι Ἰσάρ (Παλαιὸν Τεῖχος), ἡμίσειαν περίπου ὦραν ἀπὸ τῆς νεωτέρας Λαοδικείας (Δεσιζλί) ὥστε, ἂν ἀποδόσωμεν εἰς τὴν νέαν ταύτην πόλιν τὸ παλαιὸν ὄνομα, θανάμειν νὰ ὀνομάσωμεν Παλαιάπολιν τὴν θέσιν τῆς παλαιᾶς Λαοδικείας.

Ἡ σημερινὴ Λαοδικεῖα εἶχε κατὰ τοὺς Περιηγητὰς πρὸ 10 ἐτῶν ὡς 3, 000 ψυχὰς ἐκ τῶν ἡμετέρων, πλείους δὲ ὀθωμανούς. Ἀγνοοῦμεν ἐπ' ἀκριβὲς τὸν νῦν αὐτοῦ Γραικικὸν πληθυσμόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα τὰ ἐτη γύξησεν ὅπως οὐδ' ἡ ἐμπορία τῆς Λαοδικείας, οἱ δὲ πλείστοι τῶν ἐν Λαοδικείᾳ ἐμπορῶν καὶ τεχνιτῶν εἶναι Γραικοί, φαίνεται πιθανώτερον ὅτι γύξησεν καὶ ὁ αὐτοῦ χριστιανικὸς πληθυσμός, καὶ ὅχι, ὅτι ὠλιγόστευσεν, ὡς λέγουσιν ἐν Σμύρνῃ. Οὕτως ἢ ἄλλως, μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔλαβον οἱ Λαοδικεῖς τὴν ἄδειαν νὰ κτίσωσιν Ἐκκλησίαν, ὅπως οὐκ εὐπρεπὴ καὶ ἀνάλογον τῆς κοινότητος.

Συμβουλεύομεν τοὺς ἀγαθοὺς συμπατριώτας τοῦ Ἰερόνως καὶ Πολέμονος νὰ μὴ ἀμελῶσι τὰ γράμματα, χωρὶς τῶν ὁποίων οὐδεμία κοινότης συντηρεῖται οὔτε προοδεῖ, οὔτε δοξάζεται. Ἀφοῦ δὲ συστήσωσι καλῶς τ' ἄλλα ἀναγκαῖα σχολεῖα, πρέπει νὰ κτίσωσι καὶ Σχολεῖον κοροσίων, καὶ νὰ ζητήσωσι διδασκάλισον διὰ τὴν ἀναγκαίαν μάθησιν τῶν κορασίων, ἵνα γίνωνται ἀγαθαὶ μητέρες, σίζυγοι καὶ οἰκοδόμοισιν, βοηθοῦσαι καὶ τὴν γλῶσσαν. ὄντες δὲ γαιωνόνοι πολλοὶ τῶν χρηστῶν Λαοδικέων ἅς αὐξήσωσι καὶ τὴν κτηματικὴν περυσίαν, ἐκχερσοῦντες εὐθηνὰς γαίας καὶ δεινδροφυτεύοντες τὸν τόπον, καὶ συναικίζοντες αὐτόθι προθύμως τοὺς ἐρχομένους νησιώτας. Οὕτως αὐξάνομένης συγχρόνως τῆς ἐμπορίας, ἡ Λαοδικεῖα θέλει εὐτυχῆσαι ὅπως οὐκ, τιμωμένη καὶ φωτίζουσα κατὰ τὰ ἐνδότερα τῆς Καρίας.

I. Λ.

[ἐκ τῆς Ἀμαλθ. ἀριθ 629].

ἌΝΘΙΜΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ.

Ἡ Σμύρνη ἀπῆλause ἤδη εὐτυχῶς φροντίδι τῆς

Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μητροπολίτου, ἀξιόλο-
γον τὸν ἱεροκλήρην διδάσκαλον κύριον Ἀνθίμον ἀπὸ
Καρποδαμίονος, [Σιράντα Ἐκκλησιῶν, πόλεως Θρακι-
κῆς μετὰ Βιζύης καὶ Ἀδριανουπόλεως], μαθητὴν τῆς
ἐν Χάλκῃ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, διδάξαντα ἤδη
ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλ-
λαχοῦ. Ἄνθρωπος πεπαιδευμένος, συνετὸς, σεμνὸς καὶ εὐ-
προσήγορος, ἔχων πολλὰς ἄλλας ἀρετάς, ὁ κύριος Ἀν-
θίμος θέλει, ὡς ἐλπίζομεν, ὠρεθῇ μεγαλῶς τὴν Σμύρ-
ναίαν κοινωνίαν, ὡς καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἱεροκλήρην
ἀοιδῆμοι, προτρέπων τοὺς πάντας διὰ τοῦ λόγου καὶ
τοῦ παραδείγματος μετὰ ζήλου εἰς τὴν εὐσεβείαν,
τὴν ἀδελφικὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ συνδρομὴν,
τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν φι-
λεργίαν, τὴν χρηστοφειαν, τὴν ὀλιγάρεϊαν, καὶ ἐ-
γκράτειαν καὶ τὴν περιποίησιν τῶν ἀπόρων καὶ τῶν
ὀρφανῶν, ἐπειδὴ οὕτω μόνον καὶ διὰ τοιούτων σπου-
δασμάτων καὶ τρόπων, συντηροῦνται καὶ αὐξάνουσιν εὖ
τυχοῦντες καὶ τιμῶντες πάντες οἱ λαοί.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἱεροκλήρην ἐξεφώνησε τὴν παρελθού-
σαν Κυριακὴν [11 Μαρτίου] ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκ-
κλησίᾳ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς λόγον περὶ ψυχῆς ἀληθῆς
ἐξαίρετον καὶ θαυμάσιον μετὰ τῆς δεούσης προσφυ-
οῦς ἀπαγγελίας, διαρκέσαντα μόλις τρεῖς τέταρτα τῆς
ῥας. Πάντες οἱ συρρέοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ὁρθό-
δοξοι χριστιανοὶ εὐχαριστήθησαν πολὺ διὰ τὴν ὁμιλίαν
αὐτὴν, ἐκινεβεῖσαν καὶ ὑπὸ τῶν παρευρεθέντων ἁλλο-
δόξων. Ὁ λόγος εἶχε σύνταξιν ἀρετῇ, γλαφυρὰν, καθα-
ρὰν κατὰ τὸ λεκτικόν, ἀλλὰ καὶ εὐκατάληπτον τοῖς
πᾶσι, ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ αἱ εὐσεβεῖς Σμυρναῖδες ὁμο-
λόγησαν, ὅτι ἐνόησαν ἀποχερῶντως πᾶσαν τὴν ὁμιλί-
αν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Δι' αὐτῆς ὁ Διδάσκαλος
παραβαλὼν εὐστόχως τὰ ψευδῆ καὶ πρότκαιρα τοῦ ὕ-
ψους τοῦτου κόσμου ἀγαθὰ πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ψυ-
χῆς καὶ τῶν ἀνεκκαλήτων ἀγαθῶν τῆς μελλούσης,
τῆς αἵας καὶ ἀτελευτήτου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, παρῶ
τρυνε τοὺς ἀκριάτους εἰς τὴν μετάνοιαν, τὴν εὐεργεσίαν καὶ
τὴν ἀσκησιν τῆς ἀρετῆς. Ενθυμηθεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἄλ-
λους ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ὁ ἱεροκλήρην Ἀνθίμος τοὺς πρὸ
αὐτοῦ κοσμήσαντας τὸν ἁμβωνα τῶν Σμυρναίων
καὶ ταπεινωθεὶς ἐνώπιον αὐτῶν κατὰ μετριοφροσύνην
ἀξιεπαῖνον, ἐπήνεσε καὶ τοὺς Σμυρναίους ὡς λαὸν πι-
στον, εὐσεβεστάτον καὶ τῶν πατρίων δογμάτων, ἐθί-
μων καὶ παραδόσεων ζηλωτὴν. Ὁ ἔπαινος εἶναι πολ-
λάκις προτροπὴ. Οἱ Σμυρναῖοι ἀγαπῶσι νὰ ἐπαινῶνται,
ἀλλὰ δὲν φαίνονται πάντοτε ἀξιεπαῖνοι πολλοὶ ἐξ
αὐτῶν περὶ τὰ κοινὰ καὶ τὰ ἐντιμα.

Μὴν ἀμφιβέλλοντες, ὅτι καὶ οἱ ἀκούοντες λόγοι τοῦ
κυρίου Ἀνθίμου ἔσονται ὁμοίως λαμπροὶ καὶ ὠφελιμώ-
τατοι, καὶ τρέφοντες τὴν δικαίαν πρὸς τὸν ἱεροκλήρην
καὶ τοῦτον ὑπόκληψιν, παρακινούμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς Μετ-
λίσης τὸν σεβασμιότατον Μητροπολίτην καὶ τὸ ἀξιό-
τίμον Κοινὸν τῶν Σμυρναίων νὰ προνοήσωσι τὸ δεόν
περὶ συντηρήσεως καὶ σταθεροῦς ἀποκαταστάσεως ἐν-
ταῦθα δύο τουλάχιστον ἱεροκλήρων, τοῦ περὶ οὗ ὁ

λόγος κυρίου Ἀνθίμου καὶ ἄλλου τινὸς διὰ τὰς ἄλλας
ἐκκλησίας καὶ τὰ χωρία τῆς Σμύρνης.

I- A.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ.

Ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας χώρας, ὅπου
νῦν τὰ Τρίκερα, ἡ Ζαγορά, αἱ Μηλαὶ καὶ ἄλλοι τό-
ποι ὄρειοι καὶ εὐάνδροι μετὰ τοῦ Πελασγικοῦ κόλ-
που καὶ τοῦ Ὀλύμπου, μετακίησαντες οἱ Μάγνητες
μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἔκτισαν τὰς ἐν τῇ Ἰωνίᾳ δύο πό-
λεις ὁμωνυμοῦ τὴν ἐπὶ Μαϊνάνδρῳ Μαγνησίαν, [νῦν ἑ-
ρημὸν οὖσαν πλησίον τῶν Τράλεων] καὶ τὴν πρὸς Σιτύ-
λῳ Μαγνησίαν, περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνταῦθα, σωζομέ-
νην καὶ ἀκμάζουσαν καλῶς ἐκ παλαιοῦ. Ἄλλοτε λέ-
γομεν τὰ πρὸς αὐτῆς γεωγραφικὰ καὶ ἱστορικὰ συνο-
πτικῶς, ὅπως ἐπράξαμεν καὶ περὶ ἄλλων πόλεων τῆς
Μικρασίας, ἐὰν δὲν μᾶς προλάβωσιν οἱ λόγοι τῶν φιλομα-
θῶν Μαγνητῶν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν, ὅτι
ἡ πόλις αὕτη, ἀπέχουσα ὡς 8 ῥας τὸ πολὺ ἀπὸ
Σμύρνης, ἔχει καλλίστην θέσιν μετὰ τοῦ Σιτύλου ὁ-
ρους καὶ τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ. ἔχει δὲ μεγάλην
καὶ πολλὴν μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορίαν, περιέχουσα
καὶ 1000 περίπου οἰκογενεῖας χριστιανῶν ὀρθοδόξων
καὶ πολλοὺς κατόικων, πλείονας δὲ
Ὀθωμανῶν, πολλὰς Ἀρμενίων καὶ ὀλίγας Ἑβραίων.
Οἱ Γραικοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πλείονες, ὡς λέγεται, πρὸ
30 ἐτῶν. Ἀλλὰ τινὲς ἀπὸ τῶν κατεσφάχθησαν ἀδίκως καὶ
παρὰ λόγους, ἄλλοι δὲ φυεζόμενοι τὴν αὐτὴν τύχην με-
τά τὴν εἰς Σμύρνην καὶ ἄλλαχοῦ. Σήμερον ὁμῶς
τῶν Μάγνητες συνοικιζόμενοι αὐτῆς κατ' ὀλίγον καὶ
οἱ Μάγνητες προκίπτοντες εἰς τὰ γράμματα, τὰς τένας καὶ
παιδιὰς αὐτῶν δύναται, νὰ ἐπιδάσωσιν ἐκ νέου, αὐ-
τῶν καὶ τιμῶντες τὴν ἀξιολόγον αὐτῶν κατε-
νόητα.

Οἱ Μάγνητες εἶναι ἀξιεπαῖνοι, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐ-
σύστησαν Συνεταιρισμὸν τινὰ φιλεκπαιδευτικόν, ὡς
μανθάνομεν ἀσμένως, διὰ τὴν ἀναγκαίαν εὐστασί-
ον ἐνὸς Παρθεγαγωγείου, συνεισφέροντες εἰς τοῦτο προ-
θύμως τὸ κατὰ δύναμιν ἕκαστος κατὰ κατὰ τὸν
δεχόμενοι πανταχόθεν ὑπὲρ τοῦ καταστήματος τούτου
τὴν συνδρομὴν τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν καὶ ἄλλων
φιλοκλήων ὁμωνύων. Τὰ κορασιακὰ σχολεῖα, εἶναι
ὡς εἵπομεν πολλάκις, ἀναγκασιότατα διὰ τὴν πρόσδον
καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ Γένους, καὶ πρὸς τού-
τοις διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν κατεπείγουσαν
εἰσαγωγὴν τῆς γλώσσης, ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ ἔχθη κα-
τὰ δυστυχίαν ἐκ καίρικων παρερχομένων περιστάσε-
ων. Τὸ παράδειγμα τῶν Μαγνητῶν, ὡς καὶ τῶν
Τραπεζουντιῶν καὶ μετ' ὀλίγον τῶν Τραλλιανῶν, θέ-
λουσιν ἀναμφιβόλως ἀκολουθήσει μετὰ τινὰ χρόνον
οἱ Θυατειρηνοὶ, οἱ Περγαμηνεῖς, αἱ Φιλαδελφεῖς, αἱ Ἀ-